

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΛΛΙ

Τὸ δάσος. Ὁ ἴσκιος, ὁ βαθὺς ἀναπαμὸς ἐκεῖ,
μιὰ θάλασσα ὡς τὰ πόδια του, φιλώντας τα, πού φτάνει,
οἱ ὄλανοιγμένοι ὀρίζοντες ἀποκαλυπτικοί,
καὶ τὰ βουνά, βασιλικὸ τοῦ δάσους τὸ στεφάνι.

Τὸ κελλί. Τοῖχοι ἀστόλιστοι, βιβλία σπαρμένα, ἐδῶ.
Μιὰ γάστρα φτωχοζώντας το σὰν ἀπὸ αἷμα ἀνθάκι,
σὲ μιὰ κιθάρα ἕνα τραγούδι· καὶ τὸ τραγουδῶ.
Σβυστὸ στὴν ἄκρη, θύμηση τοῦ κρούου καιροῦ, τὸ τζάκι.

Ἐκεῖ εἶν' ἡ πλάση, θεοῦ καὶ ποιοῦ, ποιὰ εἰκόνα μυστικῆ;
ἐδῶ ἡ ψυχὴ, μιὰ μουσικὴ δαρτὴ ἀπὸ κάποιον κρῖμα.
—Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ κάθε φορὰ πού θὰ φανῆς ἐσύ,
σιμίγεις τὸ δάσος, τὸ βουνό, τὸ λογιισμό, τὸ κῦμα.

ΚΟΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ

Τὸ παλιὸ νεκροταφεῖο, πού εἶτανε μέσα στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, θὰ γινότανε πλατεῖα. Θὰ τὸ μεταφέρανε μισὴ ὥρα πιὸ πάνω, βορεινὰ ἐκεῖ πού τώρα εἶχανε ἀρχίσει νὰ θάβουνε τοὺς νεκροὺς καὶ πού ὁ ἄρχοντας ὁ Ντιλέρης, εἶχε σιάξει μεγάλο μαρμαρίνο μνημεῖο μὲ δυὸ μυκηναϊκὰ λιοντάρια στὴν εἴσοδο.

Τὸ μνημεῖο αὐτὸ τὸ εἶχε στήσει στὴ μνήμη τοῦ μικροῦ τοῦ παιδιοῦ, τοῦ Κωστάκη, ἐνὸς ἀγοριοῦ δέκα-δώδεκα χρονῶν καὶ τοῦ εἶχε στοιχίσει κοντὰ τετρακόσιες χιλιάδες δραχμὲς—ὄλο μάρμαρο καθαρὸ τῆς Πεντέλης.

Λίγο παρέκει εἶχανε ἀνοίξει κιάλας δυὸ—τρεῖς τάφους, πού εἶχανε γιὰ μόνον στόλισμα τῆ δροσιά τ' οὐρανοῦ καὶ τῆ σιγανὴ ὅταν ἐπεφτε βροχοῦλα στὸ πράσινο τροφαντὸ γρασίδι.

Ὁ θάνατος ξεχώριζε κ' ἐδῶ τίς τάξεις σὲ πλούσιους καὶ σὲ φτωχοίς. Ὁ ἴδιος νόμος, ὁ ἴδιος ρυθμὸς, ἡ αἰώνια πάλη μέχρι θανάτου καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ.

Ἡ εἶδηση γιὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ νεκροταφείου εἶχε γίνει γνωστὴ στοὺς κατοίκους ἀπὸ τὸν τελάλη τὸν Γκιόκα. Ἐνα μεσόκοπο κοντακιανὸ τυφλὸ ἀνθρωπάκο, πού εἶχε χάσει τὸ φῶς του ἀπὸ φουρνέλλο καὶ πού ὅμως καὶ τώρα δὲν εἶτανε ἀχρηστος στὴν κοινωνία, στὸ σπίτι του. Παρ' ὅλη τὴν πάθησή του κατόρθωνε μόνος νὰ θρέφει τέσσερα παιδιὰ καὶ γυναῖκα, δουλεύοντας πότε στὰ χωράφια καὶ πότε ξελακίζοντας τ' ἀμπέλια σὰν ἕνα δυνατὸ ἄλκιμο παλληκάρι. Λογαριαζότανε μέσα στοὺς καλύτερους σκαφτιάδες—ὄχι μόνον στὶς Ἀδάμες πού εἶναι ἀφράτα τὰ χῶματα μὰ καὶ στὴν πιὸ κακο-

τράχαλη γῆ. Ἡ κοινότητα τὸν εἶχε σύγχρονα καὶ τελάλη. Αὐτὸς λοιπὸν μὲ τὴ βροντερῆ φωνή του εἶχε δώσει τὴν εἶδηση:

—Ἀκούστε, κύριοι! Ὅσοι ἔχετε ὁσὰ τῶν ἀποθανόντων στὸ παλιὸ νεκροταφεῖο νὰ πᾶτε νὰ τὰ πάρετε ἐντὸς δέκα ἡμερῶν γιατί θὰ γίνει πλατεῖα. Καὶ ὅσοι ἔχετε μνημεῖα νὰ πᾶτε τὰ ὑποδεικτικὰ στὴν Κοινοτικὴ Ἐπιτροπῆ.

Γιὰ τὸ τελευταῖο δὲν ἔλεγε τί θὰ γίνει ἀνδὲν πηγαίνανε τὰ ὑποδεικτικὰ. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ πει, δὲν πήγαινε ἡ γλώσσα του νὰ τὸ τελαλήσει.

Εἶτανε ὅμως γνωστὸ σὲ ὄλους πὼς τὰ μάρμαρα τῶν μνημείων τ' ἐδήλωτα, θὰ γίνοντουσαν βρύσες στὸ δρόμο, νὰ ὑδρεύεται μὲ πολυτέλεια καὶ μ' ἀνεση ὁ κόσμος.

— — —

Ἡ εἶδηση δὲν ἔφερε καμὰ σύγχιση, ἀναστάτωση στοὺς χωρικούς. Κρίθηκε ἀπ' ὄλους εὐνοϊκά, τὴ δεχτήκανε σχετικὰ ὄλοι μ' εὐχαρίστηση.

Μονάχα δυὸ-τρεῖς γυναικοῦλες—ἀπὸ κείνες πού μένουνε σὰν τὰ στρεῖδια κολλητὲς στὴν παράδοση, σὰν τὴ μπαμπα-Μάρω, νὰ ποῦμε, ποι' ἤξαινε ν' ἀποδένει τὸ σκυλί νὰ μὴν πιάνει, καὶ νὰ κρατᾶει τοῦ λύκου τὸ στόμα ἀνοιχτό,—μονάχα σὰν κι αὐτὸ τὸ χούφταλο μερικὲς, δὲν τὴν πήρανε ἀπὸ μάτι καλὸ τὴν εἶδηση, δὲν τοὺς ἤρθε σωστὸ νὰ μεταφέρουνε τὸ ὁσὰ τῶν γονέων τους ἀπὸ κεί πού κοιμόντουσαν χάνια. Μὰ ποῖς τίς λογάριζε αὐτές; Ἡ ζωὴ θὰ τραβοῦσε τὸ δρόμο της!

Τὸ χωριὸ εἶχε ἀπλωθεῖ, μεγαλώσει. Δὲν εἶ-